

Bao La Như Biển Thái Bình

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Gia đình tôi tổ chức họp mặt nhân dịp lễ Độc lập, mừng 4 tháng Bảy, và gặp nhau đông đủ lần đầu sau ngày cha mất hơn bốn năm trước. Tôi và các em lái xe đường xa đưa gia đình đến Fort Collins, Colorado; trước hết gặp nhau ở nhà chú út Trọng. Fort Collins là thành phố đại học cỡ trung cách Denver thủ phủ tiểu bang không tới 40 dặm Anh về phía bắc. Tấn vợ Trọng đang mang bầu con đầu lòng, và mẹ ở đây sửa soạn giúp nuôi cháu sắp ra đời. Nghỉ lưng ở nhà Trọng một đêm, sáng hôm sau chúng tôi mang đồ tể nhuễn, nồi niêu soong chảo, và thức ăn tươi để nấu ăn, và lái xe khoảng 40 dặm Anh đường đèo đến thành phố nghỉ mát mùa hè Estes Park. Đó là nơi đặt trụ sở Công viên Quốc gia Rocky Mountain. Trọng đã đặt thuê một căn nhà lớn có phòng ngủ cho mẹ và sáu gia đình, nhà bếp nấu nướng, và nhà bàn rộng ngồi ăn. Người ngoài gia đình, chúng tôi chỉ mời ông bảo trợ Gardner và mua vé cho ông bay từ North Dakota xuống Estes Park chung vui hai ngày với toàn thể gia đình tỵ nạn ông đã hết lòng giúp đỡ.

Lần đầu tiên trong đời, chúng tôi tự do trò chuyện, sung sướng hồ hởi, mà không phải e dè ái ngại vì sợ cha nghe thấy rồi chửi mắng. Mẹ, Tấn, và Liên (vợ Sang em kế tôi) tình nguyện lo bếp núc, đám còn lại chỉ việc ăn và đi chơi: chia thành từng nhóm đi bộ đường dài trong núi hay dọc theo bờ sông, đi mua đồ kỷ niệm, và dẫn trẻ em đi câu cá trong nhà. Nhà câu cá bán vé vào cửa, cho thuê cần và dụng cụ câu, và dẫn ra câu ở hồ nuôi cá. Cá câu được, sau khi được chụp hình với khách bằng máy hình Polaroid, đem cân tính tiền rồi làm sạch cho khách mang về; hình Polaroid cũng tính tiền với giá không phải chẵn. Buổi tối lễ Độc lập, chúng tôi lái xe ra bãi sông Big Thompson xem bắn pháo bông đến khuya.

Ngày cuối cùng ở Estes Park, tôi dẫn đầu đoàn xe sáu chiếc đi du ngoạn trên đường Trail Ridge nổi tiếng nhất Colorado, mang danh hiệu đáng nể là con đường nhựa cao nhất Bắc Mỹ, và lên cao tới 12,000 bộ. Đường này xuyên qua trung tâm Công viên Rocky Mountain và chạy qua những cảnh trí vô cùng ngoạn mục. Khi lên đến hẻm núi Forest Canyon gần đỉnh, sức mạnh của băng hà hằn vào lớp địa tầng, và tuyết trắng xuất hiện ở những khoảng trống hai bên đường. Chúng tôi ghé lại cho trẻ em, phần lớn sinh ở miền nam chưa bao giờ thấy tuyết, xuống xe nằm tuyết liệng chơi. Nhưng khi lên tới đỉnh núi, đoàn xe chỉ còn lại có ba chiếc, ba chiếc kia đã quay trở về. Về lại Estes Park tôi mới biết tại sao.

Mẹ ngồi ở xe thứ tư của Sang. Trông thấy tuyết, Liên làm *điều cô nương*, la hoảng, và lấy khăn trùm kín mặt khiến mẹ phát khiếp theo, “Đi về, đi về, nguy hiểm như *ri* mà thằng *Ba Hoa* dẫn cả nhà lên để mà chết à?” Mẹ quên băng rằng đối với những người từng sống mùa đông North Dakota như mẹ và anh em tôi và cả Liên, tuyết lai rai bên đường như thế chỉ là *chuyện lẻ tẻ*. Hai xe đi sau riu ríu theo lệnh mẹ, nhưng ba xe đi trước không hay biết cứ tiếp tục đi. Do đó, chỉ một nửa gia đình được dịp đứng trên đỉnh núi nhìn quanh toàn cảnh công viên Rocky Mountain và sau này có quyền khoe khoang đã lên tận cuối đường Trail Ridge.

Trong bữa cơm chia tay tối hôm đó, mẹ và anh em tôi bịn rịn với nhau vì không biết ngày nào mới gặp lại. Sáng hôm sau, tôi và Trọng sẽ lái xe trở lại Fort Collins, bốn em kia sẽ đi từ Estes Park về nhà hay tiếp tục đi nghỉ hè, và tôi sẽ ở nhà Trọng một đêm trước khi về lại North Dakota. Khi bia vào đủ *đô* (dose), Sang tức cảnh sinh tình đứng lên uốn éo hát bài “Lòng Mẹ” của Y Vân,

*Lòng mẹ bao la như biển Thái bình dạt dào,
Tình mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào,
Lời mẹ êm ái như đồng lúa chiều rì rào.
Tiếng ru bên thềm trăng tà soi bóng mẹ yêu.*

Mẹ cảm động rơm rớm nước mắt. Như mọi lần, mẹ nghĩ ngay đến người chồng đã khuất,

“Bữa *ni* anh em *bây* sum vầy mà cha *bây* không còn để chứng kiến cho thỏa dạ.”

“Ngày còn sống, cha có triệu triệu cơ hội để anh em con vui vẻ sum vầy, nhưng cha chỉ nghĩ đến một mình cha, không đếm xỉa tới con cái. Mẹ nhắc làm gì cho thêm buồn?” Triết em kể Sang cố nói với giọng nhỏ nhẹ nhất.

“Dù *chi* đi nữa, *ông* cũng để ra *bây*,” mẹ buồn dàu dàu rồi quay sang tôi tỏ dấu trách móc, “Trước đây vài tháng, mẹ gặp *mụ* Hoài người Tuy Hòa. *Mụ* *nớ* với thằng con vượt biên qua Fort Collins đây hơn bốn năm *ni*, tội lắm *bây* ơi! Mẹ muốn kêu thằng nhỏ tới gặp anh em *bây*, máu mủ mà bỏ *răng* đành. Mà thằng *Ba Hoa* gạt phắt đi, làm *eng* làm *ả* không ngả mặt lên cho *em tam* nhờ!”

“Bà Hoài là ai, sao con chưa hề nghe nói?” Hồng Phúc vợ Triết nhanh nhẩu hỏi mẹ.

“Là cô *bồ* của cha ở Tuy Hòa, người ta đồn có con với cha. Cũng do vụ đó mà đời anh Sang *te tua như cái mền rách*, anh phải bỏ Tuy Hòa vào Sài Gòn ở với anh *Ba Hoa*,” Triết trả lời.

Ngày đó, Sang học đệ nhất (lớp 12) và qua lời đồn đại tình lẻ, biết cha đang *bồ bịch* với cô Hoài thư ký tòa Hành chánh tỉnh Phú Yên. Nó giận dữ đi tìm cô, định bụng mắng cô một trận, như thể đi “đánh ghen” giùm mẹ. Nhưng khi xáp mặt người đàn bà đẹp, chững chạc, và lớn hơn nó chín, mười tuổi, nó đâm ra vụng về buông ra lời chọc ghẹo không đâu vào đâu. Cô đem chuyện mách lại với cha. Cho rằng Sang gặp cô để ve vãn, cha giận điên người bắt nó quỳ xuống để cha xõn tóc, cạo trọc đầu, và lấy *ba-toong* đánh tới tấp và động bốt nhà binh lên người, đến khi nó gục ngã bất tỉnh nhân sự. Sau đó, mẹ gửi nó vào Sài Gòn ở với tôi.

Dù chưa bao giờ thương yêu hay thực tình kính trọng cha, tôi phải công nhận cha là nhà quân sự có tài và nhà hành chánh có khả năng. Ngoài nhiệm vụ cầm đầu tỉnh và tiểu khu Phú Yên, cha được ủy nhiệm làm tư lệnh lực lượng Đồng minh gồm căn cứ không quân Đông Tác của Hoa Kỳ gần Tuy Hòa và sư đoàn Bạch Mã của Đại Hàn đóng trong vùng. Trong sáu năm giữ chức vụ này, cha khai thông và giữ vững đèo Cả ở biên giới Phú Yên và Khánh Hòa để duy trì an ninh cho miền Duyên hải vì đèo Cả là cuống họng chiến lược của miền Trung. Cha yêu cầu Công binh Hoa Kỳ xây lại phần Quốc lộ 1 xuyên qua tỉnh nhà theo tiêu chuẩn mới nhất và xây thêm cây cầu mới bắc qua sông Ba, tức sông Đà Rằng. Cầu Đà Rằng của Tuy Hòa là cây cầu dài nhất miền Nam. Nhờ vậy, kinh tế tỉnh nhà phát triển, và dân chúng an bình.

Cha cai quản Phú Yên thành công và diệt Cộng tận rễ khiến Việt Cộng (“VC”) oán hận cha đến tận xương tủy. Đến giữa thập niên 2010, mặc dù nửa thế kỷ đi qua từ ngày cha rời Tuy Hòa,

lòng căm thù của chúng còn sôi sục, và trang *web* tuyên truyền của chính quyền VC ở Phú Yên còn *post* bài viết láo khoét phỉ báng cha là “tên Việt gian tay sai của đế quốc Mỹ tham lam tàn ác và dâm dục nhất trong lịch sử của tỉnh nhà, nó đã hút bao nhiêu máu mủ của nhân dân và hãm hiếp vô số gái tơ vô tội.” Bài viết không những ghi họ cha sai mà còn bịa chuyện kể rằng trong trận Tết Mậu Thân (1968), cha thua to, phải đem quân chạy, và trốn chui trốn nhủi. Thực sự, ngày đó không những cha *bằng chân như vại* mà còn tiêu diệt nguyên một trung đoàn bộ đội chính quy VC từ ngoài Bắc vào.

* * *

Ngày cha mất, trong lúc bận rộn tối tăm mặt mày lo việc tang lễ, tôi nhận được thư Mẫn con bà Hoài gửi cho cha. Cậu bé 16 tuổi cho biết mẹ con cậu vừa vượt biên sang đến Fort Collins và chỉ “viết vài hàng kính thăm bác.” Sẵn có tờ cáo phó bằng tiếng Anh, tôi cho vào bì thư gửi cho Mẫn mà không viết thêm chữ nào, và không nói cho ai biết.

Cuối năm sau, tôi đi công tác ở Denver và tình cờ gặp lại Thiên bạn học lớp đệ nhất ở Ban Mê Thuột. Thiên người Phú Yên, lớn hơn tôi bảy, tám tuổi, và gắn bó với quê nhà hầu như cả đời. Thiên và gia đình vượt biên cùng một đợt thuyền ra đi từ Tuy Hòa với mẹ con bà Hoài. Bạn tôi nói về bà Hoài,

“*Nếu* quê làng Phú Thứ như tao. Tụi tao học tiểu học trường làng với nhau, cùng về Tuy Hòa học trường trung học Nguyễn Huệ, và đậu Trung học Đệ nhất cấp một lượt. *Nếu* vô làm thư ký tòa Hành chánh tỉnh, tao tiếp tục học và có một năm phiêu lưu về Ban Mê Thuột học chung với mày.”

“Thiên thấy bà ấy có đẹp không?” tôi vờ *chọc quê* bạn.

“*Nếu* đẹp theo kiểu hoa đồng nội quê mùa mộc mạc dịu dàng, không đẹp nẩy lửa gợi tình như mấy bà mấy cô Sài gòn ông già mày từng nếm mùi mây mưa,” Thiên cười tủm tỉm.

“Thiên cũng biết vụ ông già tôi *tù ti tút tit* với bà ấy à?” nhưng tôi không ngạc nhiên.

“Hồi đó, con nít ngoài phố Tuy Hòa cũng biết chuyện đó. Sau năm 1975, tao ở Tuy Hòa thêm mấy năm nên biết thêm chuyện bí mật mà trước đây tụi *Vi-Xi* dẫu như dẫu cứt,” Thiên gạt gù kể tiếp.

Bà Hoài có người anh lớn ra Bắc tập kết năm 1954 lúc anh ta mới 17 tuổi. Mùa hè 1968, anh ta bỗng bí mật xuất hiện ở Tuy Hòa, sau khi bà làm thư ký trong văn phòng cha hơn hai năm, và chuyển lệnh “trên” cho người thiếu nữ nhu mì phải quyến rũ “thằng tỉnh trưởng đa dâm hiếu sắc.” *Mỡ tới miệng mèo*, họa chẳng trời sập cha mới từ chối, và đêm đêm hai người gặp nhau tình tự. Chú Minh trung sĩ vừa là tài xế vừa là cận vệ trung tín của cha kín đáo đưa cha đến nhà bà, kiên nhẫn ngồi đợi đến khi cha xong chuyện, và im lặng đưa cha về. Chú hiền lành mà *chịu chơi* – chiều chuộng anh em tôi rất mực – và được gọi là “Minh Mập” vì vóc dáng to lớn mập mạp của chú.

VC ngu ngơ tin rằng mỹ nhân kế trước sau gì cũng sẽ thành công, và cha sẽ đồng ý với thỏa hiệp ngầm “có lợi cho cả đôi bên”: Nếu cha ngó lơ cho chúng đưa quân chiếm đóng các quận miền núi Phú Yên, chúng sẽ nép mình nằm yên không tấn công các đồn bót quốc gia trong tỉnh, và nhờ đó cha sẽ có thành tích “bình định” hoàn hảo để báo cáo với thượng cấp. Chúng tự giảng

bấy cho mình mà không biết! Một thiếu phụ chất phác như bà Hoài làm sao đủ bản lĩnh để mà mất một sĩ quan cao cấp nửa đời kinh nghiệm phản gián như cha? Bà không khai thác được gì nơi cha mà ngược lại, bị cha khôn khéo dò hỏi và phẫn lần ra tin tức để Ban 2 (ban Tình báo) của tiểu khu theo dõi tông tích những tên VC nằm vùng. Cuối năm đó, hai tiểu đoàn VC nằm im ở quận Sơn Hòa và quận Đồng Xuân bị diệt trọn ổ, và tổ đặc công Tuy Hòa bị tóm trọn gói.

Tôi còn câu hỏi cuối cùng,

“Thằng Mẫn là con ông già tôi, phải không?”

“Mày làm to *lò tâm*. Sau một thời gian ngắn *trai gái* với ông già mày, *nẫu* lấy thằng Minh và đẻ ra thằng nhỏ. Con thằng Minh *chớ* không phải em cùng cha khác mẹ với mày,” Thiên cười hinh.

“Hay ông già ‘đúc cốt,’ và chú Minh ‘tráng men’?” tôi làm bộ chưa tin.

“Mày là nhà khoa học mà ăn nói lèm bèm như thằng bọm nhậu! Đứa con được tạo thành do tinh trùng của một – và chỉ một – người đàn ông kết hợp với noãn bào hay trứng của người đàn bà. Dù trước sau có bao nhiêu *đực rựa* đi ra đi *dzô* đi nữa, anh pháo thủ bắn trúng cái trứng là tác giả bào thai,” Thiên mắng nhẹ.

“Có chắc con chú Minh không?” tôi hỏi vớt vát.

“Chính miệng *nẫu* nói với tao và tất cả dân Tuy Hòa ở Denver đây mà sao không chắc? Hơn nữa tao sẽ cho mày thấy bằng cứ rõ ràng.”

Kể lời tường thuật của Thiên đến đây, để trả lời câu nói trách móc của mẹ, tôi lấy ra tấm hình màu cỡ 3 x 5 inch,

“Mẹ coi đây. Ngó thì biết thằng Mẫn con ai liền.”

“Ờ ờ . . .” mẹ chuyền tấm hình cho Triết và các em khác, “Cái mặt *nớ* in hết mặt thằng Minh Mập, còn ai vô đó nữa!”

Tôi vừa cất đi một gánh nặng âu lo trong lòng mẹ. Và nhận ra lòng chung thủy của mẹ đối với cha cũng *bao la như biển Thái bình*.

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 12 tháng Bảy, 2023